14/12/2020

«Τίποτα να μην μας κόψει το δρόμο της συμμετοχής»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Παροναξίας

Λίγες μέρες πριν από τα άγια Χριστούγεννα, αγαπητοί μου αδελφοί, η Εκκλησία μας ορίζει να διαβάζεται στους ναούς η παραβολή του Δείπνου, όπως είναι γνωστή. Ένας άνθρωπος προετοίμασε ένα μεγάλο δείπνο. Όταν ήταν όλα έτοιμα, έστειλε τον υπηρέτη του να καλέσει τους συνδαιτυμόνες. Εκείνοι όμως προτίμησαν να μην παραστούν, φέρνοντας διάφορα επιχειρήματα. Ο ένας αγόρασε ένα χωράφι και έπρεπε να το δει, ο άλλος ένα ζευγάρι βόδια και όφειλε να πάει να τα δοκιμάσει, και ο τρίτος έπρεπε να μείνει με τη γυναίκα του, που μόλις είχε παντρευτεί. Όταν ο υπηρέτης πληροφορεί τον Κύριό του για την αδιαφορία προς την πρόσκληση που έδειξαν, εκείνος του ζητά να βγει στους δρόμους και τις πλατείες και να συγκεντρώσει όλους τους τυφλούς, τους κουτσούς και τους αναπήρους που θα ζητιάνευαν, για να παρακαθίσουν στο γεύμα. Όταν ο υπηρέτης πραγματοποιεί την εντολή του αφέντη του, τον ενημερώνει ότι ακόμη υπάρχει χώρος και για άλλους. Ο οικοδεσπότης τον ξαναστέλνει να βρει και άλλους πληγωμένους ανθρώπους. Η ιστορία κλείνει με τα τελευταία λόγια του Κυρίου. Εγώ κάλεσα πολλούς στο δείπνο λίγοι όμως ήταν τελικά οι εκλεκτοί. «Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Ιησούς, ο άρχοντας αυτού του κόσμου, ετοιμάζει για όλη

την ανθρωπότητα ένα γεύμα. Καλεί όλους τους ανθρώπους να δοξαστούν και να τιμηθούν. Όταν μας καλεί κάποιος ανώτερος μας να μας περιποιηθεί, τότε και εμείς παίρνουμε λίγη από τη δόξα που εκείνος έχει. Για να μπορέσει όμως ο άνθρωπος να γίνει συνδαιτυμόνας στη τράπεζα που στρώνει ο Ιησούς και να δοξαστεί μαζί του, πρέπει να απαλλαγεί από τον παλαιό άνθρωπο. Πρέπει να ανοίξει τα φτερά του να ξυπνήσει από το βαθύ του ύπνο. Να μπορεί να ξεφεύγει από τις βιοτικές του μέριμνες, να μπορεί να τις βάζει σε δεύτερη μοίρα και αυτό που να τον ελκύει να είναι ο πόθος για τη συνάντηση με τον Ιησού. Στην ευαγγελική περικοπή που διαβάσαμε αυτό που εμποδίζει τα τρία πρόσωπα να παρακαθίσουν στο γεύμα που τους προσφέρεται, είναι η αδυναμία τους να ξεκολλήσουν από τον κόσμο τούτο. Να καταλάβουν ότι το χωράφι του ενός, ή τα βόδια του άλλου ή ακόμη- ακόμη και η γυναίκα του τρίτου, δεν είναι παρά δώρα που ο ίδιος ο Ιησούς προσφέρει, όχι για να τους εμποδίσουν να παρακαθίσουν στο τραπέζι, αλλά για να κάνουν πιο εύκολη τη συμμετοχή τους σ' αυτό. Όμως εκείνοι πεισματικά μένουν σ' αυτά τα πρώτα δώρα, χάνοντας το σκοπό που είναι η συμμετοχή στο δείπνο.

Οι τρεις άνθρωποι στους οποίους απευθύνεται ο υπηρέτης, έχουν ως κοινό στοιχείο λοιπόν τον εγκλωβισμό τους στο κόσμο και τα ένστικτά τους. Η ανάγκη για ιδιοκτησία μέσω του αγρού για τον πρώτο, για επιβολή στην κτίση μέσα από τα βόδια για τον δεύτερο, αλλά και η ανάγκη για επαφή με το άλλο πρόσωπο, μέσω του γάμου, για τον τρίτο, επειδή μεγεθύνονται και απολυτοποιούνται δεν τους αφήνουν περιθώριο να αντιληφθούν αυτόν που κρύβεται πίσω από όλα αυτά, και που αν τελικά κάθονταν στο τραπέζι που τους καλεί, και αυτές τους οι ανάγκες θα καλύπτονταν, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε να μην αλλοιώνεται η υπόστασή τους, με τέτοιο τρόπο ώστε έχοντας ξεφύγει από τον κόσμο αυτό έχοντας αφήσει πίσω τα πάθη τους, τη φθορά τους και την αδυναμία τους, να κοινωνούν πρώτα με τον Θεό τους και αυτή η κοινωνία να αντανακλάται στα υπάρχοντά τους σε πρώτο επίπεδο και σε δεύτερο στη σύντροφό τους, στην οικογένειά τους.

Αυτό που τελικά θέλει να μας επισημάνει ο ευαγγελιστής Λουκάς, αδελφοί μου, είναι ότι **η ανθρώπινη φύση έχει πραγματικά ανάγκη να δοξαστεί και να μεγαλουργήσει. Να αισθανθεί ότι τιμάται. Ο άνθρωπος το έχει στη φύση του και είναι στοιχείο της υποστάσεώς του. Όμως ο τρόπος που θα δοξαστεί δείχνει και την ποιότητα που κρύβει μέσα του. Αν θελήσει να δοξαστεί από αυτό τον κόσμο θα μείνει στα πάθη του, θα απενεχοποιήσει τις αμαρτίες του, θα εγκλωβιστεί στο οικείο περιβάλλον του, θα παραμείνει προσκολλημένος στα υπάρχοντά του. Υπάρχει όμως, και η άλλη δόξα, που προσφέρεται σ' αυτούς που μπορούν να βγουν από τον κόσμο τους και να παραμείνουν στην άκρη του δρόμου και των πλατειών, μέχρις ότου περάσει ο Ιησούς για να τους εισάγει στο τραπέζι που τους έχει ετοιμάσει. Οι τυφλοί, οι κουτσοί και οι ανάπηροι δεν είναι άνθρωποι**

που δεν έχουν πάθη ή περιουσιακά στοιχεία. Είναι όλοι αυτοί από εμάς που θα καταλάβουν ότι ο κόσμος μας, η περιουσία τους, η οικογένειά τους είναι ένα τίποτα, κάτι το ανύπαρκτο όταν δεν τιμάται και δε δοξάζεται από τον ίδιο τον Ιησού. Πίσω από τους τυφλούς και τους αναπήρους κρύβονται όλοι αυτοί που αντιλαμβάνονται την πτωχεία, την αναπηρία και την τυφλότητα που βιώνει η ανθρώπινη ύπαρξη μακριά από τον Θεό.

Αδελφοί μου, σε λίγες μέρες **θα εορτάσουμε τα άγια Χριστούγεννα** και θα κληθούμε και εμείς να καθίσουμε σ΄ αυτή τη νοητή τράπεζα που οικονομεί ο Ιησούς για όλους μας. **Το τραπέζι ετοιμάζεται σε μέρος όχι φανταχτερό αλλά λαμπρό, μακριά από τον κόσμο. Σ' ένα σπήλαιο. Σερβίτσια ακριβά δεν υπάρχουν, παρά μία φάτνη, από εκεί που τρέφονται τα ζώα. Στην πύλη μας υποδέχεται μία από εμάς, η Κυρία Θεοτόκος. Το φαγητό, η τροφή μας ήδη προσφέρεται. Είναι εκεί μέσα στη φάτνη. Είναι ο ίδιος ο άρχοντας που μας κάλεσε στο δείπνο. Η φάτνη γίνεται ο δίσκος που προσφέρεται στο κόσμο για κατανάλωση και αγιασμό ο ίδιος ο Ιησούς**. Ας μην αφήσουμε, με τις ευχές των Πνευματικών μας και ολοκλήρου της Εκκλησίας, καμία σκέψη και καμία επιθυμία άλλη να μας κόψει το δρόμο και τη θέληση της συμμετοχής.

«Κυριακάτικοι αντίλαλοι» της Ιεράς Μητροπόλεως Παροναξίας για την Κυριακή των Προπατόρων